

O. J. Simpson véres kése

2025 február 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

CSENDES ÓRÁK – Az egykori per bebizonyította, hogy a multikulturális társadalomban nincs béke.

Netflix néha túl feminista, túl vérengz?, túl perverz kínálatában ritkán bukkannak fel kincsek. Az O. J. Simpson perér?! szóló, néhány napja felkerült, négyrészes dokumentumfilm azonban kétségkívül páratlan alkotás. Nem is

annyira a volt feleség, Nicole Brown Simpson és Ron Goldman meggyilkolásának részleteiről, inkább a bírósági tárgyalás mikéntjéről, a vádhatóság és a védelem stratégiájáról, a tragikomikus per fontos részleteiről tudósít. Hogy O. J. Simpson végül is bűnös vagy sem a kettős gyilkosságban, arról cikkünk végén majd mesélünk valamit. Előzetesen legyen elég annyi – és ez a dokumentumfilmben is elhangzott –, hogy az esküdtszék felmentéi ítéletéről még O. J. Simpson pártfogói, védői, rokonai sem hitték, hogy az igazságot tükrözi, nemhogy a két áldozat családtagjai.

A per az első pillanattól fogva a faji szembenállásról szólt, annak mentén osztotta meg az amerikai társadalmat. Azt az amerikai társadalmat, amelynek akkor már évtizedek óta azt hazudták, hogy a fekete polgárjogi győzelemmel létrejött a valódi egyenlőség az országban. Mindeközben a feketék úgy érezték, hogy a fehér rendőrök jogtalanul bánnak velük, másodrendű állampolgárként kezelik őket, míg a fehérek jobbra elzárkóztak a más rasszokhoz tartozóktól

(1994-ben járunk, Kaliforniában, de legyünk tiszték, erre ma is bűnével látunk példát). Magának O. J.-nek valójában semmiféle identitása nem volt, ezért – talán nem túlzunk, ha leírjuk: pszichopata – szupersztárként a maga közösségével semmilyen kapcsolatot nem ápolt, leginkább fehérekkel golfozott, nyaralt, bulizott. Amikor a brentwoodi luxusvillájában teraszra vették és meglátta a mellette tünteteket, a következőkkel fordult az egyik rendőrhöz: mit keresnek ezek a feketék Brentwoodban? Néhány órával később azonban már

tudta, hogy egyetlen esélye van a menekülésre, ha ügyvédei kijátsszák a rasszista kártyát. Vagyis rendellenes hangulatot szítanak a feketék körében, O. J. Simpsont pedig ártatlan, becsületes emberként festik le, akit pusztán a bűnszíne miatt üldöz az állam.

Jól számítottak. Az amerikai közönség 1994-ben még jól emlékezett Rodney King két évvel azelőtti esetére. A fekete férfit rendőrök verték össze brutális kegyetlenséggel, majd bírósági felmentésük után zavargások robbantak ki. Ahogyan kaliforniai nagynénikém szokta mondogatni, ebben még semmi rendkívüli nincs, hiszen a feketék tíz-tizenöt évente kijönnek a gettóból, kicsit szétverik a nagyvárosokat, aztán az élet folyik tovább. Csakhogy az O. J. Simpson-per idején a feketék és a fehérek közötti árokba – hogy a film egyik megszólalóját idézzük – valakik bombát dobtak, így a per egyre inkább a feketék és a rendőrség viszonyáról, valamint a rasszizmus módozatairól szólt, mintsem arról, ki ölte meg valójában Nicole-t és Ront.

Simpson ügyvédserege elképesztő hazugságokkal, ködösítéssel és eltereléssel dolgozott, ügyesen kihasználta a rendőrség szakmai hibáit, és miután az esküdtszék jórészt feketékből állt – mert olyan helyszínre vitték a pert, ahol ez elfordulhatott –, végül győztek. A hajdani szuperfutballistát, a Csupasz pisztoly sztárját felmentették,

és csak a polgári perrel sikerült anyagilag padlóra küldeni, majd fegyveres rablásért kilenc évre börtönbe is került. O. J. Simpson végül erkölcsi hullaként halt meg tavaly áprilisban. A per utáni pénztelenségi lázában egyébként annyira mélyre süllyedt, hogy még Friderikusz Sándor szórakoztató műsorában is fellépett. Volt az a pénz, igen.

Az Egyesült Államokról mindig azt a mesét adják elő nekünk a liberálisok, hogy multikulturális társadalom volna. Hol is? A nashville-i countryklubban? Vagy a Mississippi folyó mellől látszik annak? Esetleg a Yellowstone sorozat helyszínein, farmokon, bányákban, kisvárosokban, végtelen országutakon tenyészne a társadalmi sokszínűség? Multikulti valójában csakis ott létezhet, ahol különféle nyelvi, civilizációs, vallási háttérű emberek nagyvárosokban zsúfolódtak össze.

Paradox módon éppen az O. J. Simpson-ügy mutatta meg minden kétséget kizáróan, hogy a valóságban semmiféle békés együttélés nem létezik. A multikulturális modell mindössze káprázat, ehelyett fehér és fekete faji szegregáció, kölcsönös elítélet mérgezi a mindennapokat.

Nem véletlenül mondja a filmben a – történetesen fekete – ügyész, hogy 1994 óta a helyzet tovább romlott, az emberek nem sokat tanultak. Más szóval arról is érdemes volna elgondolkodni, hogy miközben a multikulturális szövegelés mögött verbális és utcai leszámolásokra készül az amerikai társadalom egy része, a multikulturalizmus valójában halott. Ideje volna észrevenni, és továbblépni a nyitott társadalomról szóló, végleg elavult és érvénytelen globalista világmagyarázatnál, mert abból már jó ideje semmi haszna nincs Amerikának és a nagyvilágnak.

Tartozunk az időközben megígért történettel így a legvégén. O. J. Simpson hajdani menedzsere arról mesél a filmben, hogy a felmentéi ítélet után egy úszómedence partján kettesben beszélgetett a sztárral. Tisztán megmondta neki, azt hiszi, hogy ő, mármint Simpson követte el a kettős gyilkosságot. Mire

a barátja ránézett, és ezt mondta: ha Nicole aznap nem késsel nyit ajtót, még ma is élne. Majd a dokumentumfilm végén a menedzser nagyot sóhajtva, láthatóan még mindig a történetek hatása alatt hozzáteszi: azóta rájött, hogy Simpson még akkor sem mondott neki igazat, ugyanis el?re eldöntötte, hogy megöli a volt feleségét.

Ennek a kulcsmondatnak a súlyával, valamint a bizonyítékok sokaságával voltaképpen a kérdést is felesleges feltenni, hogy azon a borzalmas éjszakán ki kaszabolta össze késsel a két szerencsétlen embert. Miután erre megtaláltuk a magunk válaszát, tegyük hozzá, hogy a per már annak idején sem a gyilkosságról, inkább a kölcsönös el?ítéletekr?l, a kikényszerített tolerancia felmondásáról, az igazságszolgáltatás paródiájáról szólt. Valójában ma is tanácstalanok vagyunk a teend?ket illet?en, hiszen sok mindent beleverhetnek az emberek fejébe, de

ha már az igazságszolgáltatásban sem hisznek, akkor tényleg nincs értelme tervezgetni, álmodozni a békés együttélésr?l. Talán éppen azért kellett újra eljönnie Donald Trumpnak, hogy az efféle görcsöket feloldja az amerikaiakban, s hogy megelőzze a minden eddiginél nagyobb, sorsfordító társadalmi robbanást.

Szentesi Zöldi László - www.magyar nemzet.hu

Ajánló